

Chociaż więc święta obrona Północnej...
zastąpiła Anca od dotkliwej kary, z tej jednak
sprawy widzicie, jakie jest braterstwo moskiew-
skie, poszanowanie godności człowieka i położe-
nie nasze.

Zakończę przysługującą moją korespondencję
anegdota, która długo krążyła w Królestwie, a
dziwnie odpowiada poglądom i wywodom wa-
żnych krakowskich historyków.

Zwracano uwagę na waleczność Polaków,
będących w szeregu moskiewskich podczas ty-
ko skończonych tureckiej wojny, i przemysłowi-
wali, jakby łaski zła na nich. Jedni propo-
nowali uchylenie prawa, zabraniającego Polakom
nabywać jakiegokolwiek majątku ziemskiego na Li-
twie i Rusi; inni chcieli przynajmniej w kró-
lestwie Polskim polecać Polakom zaliczować
na równi z innymi narodowościami wysta-
wione na sprzedaż dobra duchowne, inni szli
nawet dalej, bo zachęcali do pozwolenia naby-
wania języka polskiego w prośbach do władz i
skargach sądowych, aż nareszcie sam car miał
wyreć: „To wszystko mało, dam im więcej, da-
m, co sam najwyższe cenię: swój język i reli-
gię” — i oto cel osiągnięty, a jednocześnie i
wszystkie ekonomiczne korzyści.

Z Rady państwa.

Wiedeń d. 11. grudnia.

28 posiedzenie Izby posłów. Nadeszły na-
stępujące petycje: z gorlickiej Rady powiatowej
o budowę linii kolejowej Grybów-Zagórze-Nowy-
Sącz; zółkiewskiej Rady powiatowej o budowę
kolei ze Lwowa do granicy królestwa Polskiego
(do Tomaszowa); Rady powiatowej w Koso-
wie o regulację Czeremoszu i Prutu, następnie
liczących Rad powiatowych w Galicji o zatrzy-
manie obecných podatków gruntowych aż do u-
kończenia postępowania reklamacyjnego.

Po przyjęciu w trzecim czytaniu ustawy
o wcieleniu Istrii i Dalmacji do ogólnego as-
tro-węgierskiego okręgu cłowego podług wnio-
sków komisji, Izba przystępuje do debaty nad
przedłożeniem o zniesieniu wolno-cłowego okręgu
brodzkiego.

Sprawozdawca Pacher oświadcza, że z
powodu, iż w komisji głosował za terminem
przejściowym, awolucyjnym został przez komisję
od bronięcia dotychczasowych punktów ustawy, któ-
rych obronę pragnął na siebie wziąć.

Za wnioskami komisji zapisał się do głosu
pp. Wurmbrand, Hauser, Haase i
Sochor.

P. Wurmbrand oświadcza, że ma na celu
tę ustawę przy zaprowadzeniu ustawy.
W motywach przedłożenia rządowego powiedzia-
no, że zniesienie wolnego okręgu cłowego było
tylko motywem, aby wciągnąć do ogólnego
związku cłowego inne okręgi jeszcze do nie-
należące. Natychmiastowe włączenie Bosnii i
Hercegowiny było koniecznym, ponieważ w tych
krajach, które są sąsiadami, należy jak najrychlej
administrację uregulować.

W organizacyjnej sprawie z temi krajami
jest Dalmacja, która z nami utrzymuje stosunki
handlowe. Dla tego też nikt w komisji nie był
przeciw przyłączeniu Dalmacji do
ogólnego związku cłowego, ponieważ to wydję
się tylko na korzyść. Istniał pod tym wzglę-
dem w innych warunkach, dla niej nie nie przy-
nieśli to korzyści, owszem szkoda, a jedynym
motywem za przyłączeniem jej do ogólnego
związku cłowego jest ten, że będzie można
z większą łatwością nadzorować wybrzeża.

W jakimże teraz stosunku znajdują się Brody,
miasto polskie na granicy moskiewskiej,
posiadające stosunki handlowe z Moskwą, szcze-
gólnego rodzaju przemysł, a które pod wzglę-
dem przemysłowym nie ma nic wspólnego z Li-
tją ani Dalmacją? Jeżeli mi zarzucą, że przez
to zostanie przeprowadzona zasada, wyrażona w
związku handlowo-cłowym z Węgrami, to zapy-
tam: czy ona rzeczywiście została przeprowa-
dzona? — Nie, ponieważ Brody pod tym wzglę-
dem raczej z wolnymi portami, ałtami i kraja-
mi przyłączonymi do ogólnego związku cłowe-
go porównać można, a w r. 1877 rząd wyraźnie
oświadczył, że nie zamierza zniesienia wszyst-
kich wolnych targowisk.

Dla Brodów sprawa zniesienia wolnego o-
kręgu cłowego, jest kwestją bytu. W Brodach
istnieje handel z Moskwą, wyrabiają tam su-
kninę, kosulę i tane towary, a cały ten prze-
mysł opiera się na stuletnim przywileju. Wszyst-
ko to ma być natychmiast odcinane. Nie jestem
przyjacielem przywilejów, ale tak rażąco nie
znosić przywilej, jeżeli się widzi, że jest on kwę-
stją egzystencji ludności, a w tym nieostoso-
wne. Będę więc głosował za przyłączeniem do
debaty specjalnej, ale postawię wniosek o prze-
łożeniu terminu wejścia w życie ustawy o
sześc miesięcy.

P. Hausner: Zabrałem głos, aby przed-
stawić, że Brody pod żadnym względem nie
można porównać ani z Dalmacją, ani z Trye-
stem lub Rieką: jest to miasto szczególne, a-
normalne, nielike w swoim rodzaju. W Tryeście
i Riece — choćby ograniczenia cłowe znajdowały
się w mieście lub za miastem — pozostają
zawsze wielkie składy handlowe, kanał Suezki,
wielkie subwencjonowane linie parowe okrę-
tów, co wszystko z Tryestu i Rieki czyni wiel-
kie plac handlowy; w Brodach nie z tego nie
ma. Wolny okrąg cłowy jest wszystkim dla
Brodów. Gdy Józef II. wydał w r. 1779 Brodom
przywilej na wolny handel, była to maleńka
mieścinia w jałowej, ubogiej w wodę okolicy. Z
tego więc wolny handel uczynił w krótkim cza-
sie miasto, który łączy Manchester z Kaukazem
a Lipsk ze Syberją.

To, co wielki przyjaciel ludzkości w szci-
sny sposób wywołał, wielki Napoleon uwię-
dził obrazy swym dekretem o zamknięciu
kontynentu. Przez zamknięcie wszystkich dróg
morskich na południu i północy powstał ogrom-
ny ruch na centralnym gościniec do Moskwy,
na którym leży brodzkie emporium, gdzie się na-
gromadziły kolosalne bogactwa.

Po tych 5 do 6 latach gorączkowego, nie-
naturalnego rozwoju nastąpiła smutna era upad-
ku. W skutkach różnych politycznych i handlo-
wych koniunktur, a jeszcze bardziej przez li-
czne pożary Brody doznały tyle klęsk, że nie
jedno wielkie miasto byłoby im uległo.

Obecnie wszystkie stosunki handlowe zmie-
niły się na niekorzyść, a właśnie w takiej chwili
niby piorun trafi miasto Brody zniesieniem wol-
nego okręgu cłowego. Dowód i wywóz będzie się
teraz odbywał w sposób transytowy, a do tego
nie potrzeba miasta, nawet wioski, wielka szpa-
wa wystarczy. Znaczna ilość mieszkańców straci
możność zarobku, i będzie musiela gdaś indziej
szukać miasto, i wywozić kapitały, przez co znu-
szą innych do uczynienia tego samego.

Sama ludność dobrze widzi, że stan obecny
dłużej nie da się utrzymać, ale przetrzymać przyna-
mnie o przedłużeniu terminu. Przed trzema la-
ty 1844 był z 3/4-letnim terminem przejściowym,

wym, obecnie żąda natychmiastowego wejścia w
życie ustawy. Stuletni przywilej, stuletnia tra-
dycja, mają przestać istnieć za jednym zama-
chem. Trzeba Brodom dzielić czas do przygo-
towania się na śmierć, czego nie odmawiamy
żadnemu skazancowi. (Wesołość). Podniesiona
kwestja przemysłowa w Brodach jest bardzo
przesadzona. Nie istnieją tam bynajmniej ani
zimnizja, ani uniwersytety dla kontrabandistów.
Przemysłowość w Brodach istnieje i musi ist-
nieć w takich warunkach. Brodom grozi taka
katastrofa, jak Szegediniowi, dajcie więc panowie
temu na zagładę skazanemu miastu czas do
sporządzenia ostatecznej woli, i raciecie głosować
za wnioskami p. Wurmbranda. (Oklaski).

P. Haase oświadcza, że będzie głosował
za przyłączeniem do debaty specjalnej, wyka-
zując korzyści, jakie wypływać z zniesienia brodz-
kiego wolnego okręgu cłowego, ale mimo to w
koncu zapowiada, że będzie głosować za sze-
ściomiesięcznym stadium przejściowym, a to ze
względem na przemysł (i), ponieważ
ludzie, trudniący się nielicznymi
w zarobkiem, nie będą mogli tak
łatwo znaleźć zatrudnienia, jak ci,
którzy uczciwie pracują.

P. Sochor odpiara zarzut Haasego, że
większa część ludności Brodów żyje z przemys-
łowości, i zapewnia, że większa część mieszkań-
ców Brodów to bardzo przodni ludzie. Przemys-
łowość ogranicza się tylko na rzeczach małej
wartości, a pewna część ludności Brodów jest
do tego niejako zmuszona przez to, że rząd mo-
skiewski utrudnia swoim poddanym zaopatrzenie
nie się w niezbędne rzeczy. Mowca zastrzega
sobie wnioski podczas debaty specjalnej.

Po przemówieniu sprawozdawcy Pacher a
przyjęto ustawę jako podstawę do specjalnej de-
baty.

Na wczorajszym posiedzeniu komisji podat-
kowej obradowano nad projektem podkomisji (no-
wa o podatku gruntowym). Centraliści w de-
bacie nie wzięli udziału, tylko w głosowaniu.

Rozprawę nad art. 1., który zawiera obie
zasady o procentowaniu i rozdzieleniu podatków
na r. 1882 (zamiast na r. 1881, jak w przed-
łożeniu rządowym) odłożono na później.

Przy art. 2. (mocą którego istniejące komi-
sje i podkomisie krajowe mają się zająć rekla-
macjami) p. Vetter postawił następujący wnio-
sek, który też przyjęto: „Dla czynności
reklamacyjnych w każdym kraju koronnym po
zwinięciu istniejących komisji i podkomisji krajo-
wych utworzone zostaną komisje reklamacyjne.
Komisje takie oprócz prezesa i wiceprezesa mia-
nowanych przez ministra finansów mają się
składać z dwunastu członków z głosem decydu-
jącym, z których sześciu mianuje minister finan-
sów, a to przynajmniej w połowie z opodatko-
wanych, druga zaś połowa ma być wybrana
przez reprezentację kraju. W tych krajach ko-
ronnych, w których z powodu ich rozległości,
czynności reklamacyjne przez jedną komisję za-
łatwione być nie mogą, mają być urządzone
podkomisie złożone w sposób analogiczny, jak
komisje reklamacyjne. Zastępcy członków mają
być mianowani w równej liczbie w ten sam
sposób. Referenta komisji krajowej mianuje mi-
nister finansów, jednakowoż, ten jeżeli jest człon-
kiem komisji nie ma głosu decydującego.”

Kierownik ministerstwa finansów Cher-
tek przemawia przeciw temu wnioskowi, ponie-
waż istniejący system kontyngentowania nie do-
zwala na taką procedurę.

Wobec tego p. Lobkowitz żąda, aby
przygotowano do obrad nad artykułem 1. Poru-
szenie między centralistami. W głosowaniu
wniosek Lobkowitz, za którym głosowali cen-
traliści, przyjęto z dużą większością głosów.
Alina 1. (w drodze ustawy ustanawia się
procent od 15 do 15 lat) przyjęta została w
brzmieniu podkomisji 13 głosami przeciw 12.

W głosowaniu nad art. 6. (wyniki oszaco-
wań powiatowych mają być ogłoszone najdalej
do 15. stycznia 1881) okazała się równość głosów.
Przewodniczący rozstrzygnął głosując za
wnioskiem podkomisji.

Artykuł 7. normuje terminy dla czyn-
ności reklamacyjnych i postanawia, że komi-
sje dla oszacowań powiatowych mają najdalej do
końca kwietnia 1881 przedłożyć swoje wnioski
krajowym komisjom reklamacyjnym, które znu-
wają rozstrzygnąć reklamacje do końca sier-
pnia 1881, a wyniki przedłożyć komisji central-
nej, a ta następnie ma zatwierdzić swoje czynności
do końca grudnia 1881.

P. Trojan zarzuca temu wnioskowi, że
nie da się to w oznaczonych terminach prze-
prowadzić, ponieważ sam reprezentant rządu o-
świadczył, że tego przyniec nie może. Wnosi
zatem, ażeby zamiast wyliczenia terminów po-
łożyć słowa: „jak najwcześniej zbyśkocia.”

P. Dzieduszycki proponuje wstawienie
następującego ustępu: „Jeżeli reklamacje do końca
sierpnia przez komisje krajowe zatwierdzone
nie zostaną, przewodniczący razem z referentem
mają je rozstrzygnąć do końca września 1881.”

Wniosek Trojan a odrzucono większo-
ścią głosami przeciw jednemu. Oznaczenie ter-
minów odrzucono 14 głosami przeciw 12. (Gło-
sowali przeciw wnioskowi centraliści i p. Tro-
jan. Wesołość i poruszenie).

P. Trojan żąda, aby nad jego wnioskiem
jeszcze raz głosowano. (Centraliści: Już prze-
ciw głosowano.)

Przewodniczący L. obkowitz: Regulamin
dowolna powtórnego głosowania, musza być je-
dnak oddane te same głosy, co poprzednio.

P. Granitsch zwraca uwagę, że wnio-
sek Trojan a został odrzucony 23 głosami
przeciw jednemu. Potrzeba więc takiego samego
stosunku głosów, aby wziąć go napowrót pod
głosowanie.

P. Schaup uważa to za szalone, ale w
takim razie i wniosek o terminach może być
wzięty napowrót pod głosowanie, jeżeli oświad-
czą się za nim głosy w stosunku 14 do 13.

P. Mieroszkowski wnosi, aby powtó-
nie głosowano nad terminami.

P. Krzeczunowicz: Poseł Trojan za-
pewne będzie głosował za terminami!

Przy powtórnym głosowaniu przyjęto ter-
mina 14 głosami przeciw 13, a zarządem wnio-
sek p. Dzieduszyckiego.

Ku wielkiej radości całej komisji p. Tro-
jan żąda, aby jeszcze raz głosowano, bo usta-
wa zejdzie ad absurdum.

Na tem posiedzenie zamknięto.

Z Izby sądowej.

Przedsiębiorczy. Dwadzieścikilkuletnia Ole-
na szluka we dworze w Opulsku pod Sokalem.
Pokochoła parobka Swasia, który przyszył się z
nią ślub, a następnie opuścił. Nieszczęśliwa nosząca
zadatek jego milośń w swym łonie, oddalona na
dwór, szukała ślubu u żyda w Sokalu, który tak-
że spostrzegł jej stan, nie chciał jej dłużej trzy-
mać a siebie. Udała się do siostry samejowej z go-
spodarzem w Zaboru, naraziła się na wyśmiałki i

apokryzenty, lecz gdy jej za ciężką już było, pra-
wie wygoniona z domu, wybrała się w daleką dro-
gę do miejsca rodzinnego do Hotylibia pod Ciesza-
nowem, gdzie żyła jeszcze jedna jej siostra. Uszedł-
szy dwie mile, naczła zbliżającą się chwilę rozwi-
sała. W jesienią listopadową noc w pustym pokoju
sama jedna, bez pomocy, pod ciężką powłoką
dłozką. Miała silny, ale dała o sobie potrzebne
noworodzonemu, a odpooczywszy trochę, zawięzła
się napowrót do Zaboru do siostry Litoś obdźnia-
ła w sercu siostry i sawagra, rzucił nieboga,
dziesięć ochrzczono — ale u ludzkiego najczę-
ściej bleda — matka z dzieckiem naważ swawadzą
zakacę, zjadł wymówki, a w koncu wypędził z
domu. Pierwszych dni grudnia Ona puściła się z
dzieckiem na rękę — dzieckiem trzytygodnio-
wem — szukała w świecie kawałka chleba. Szła
drogą ku Sokalowi, o dwie mile dalałonem. Dzień
był mroźny, wietrzny, na niej jedna chustka, którą
okrywała i dziecko. W plerai włośności głodem
i nudzą nie znalazła pokarmu dla swojego dziecka.
Noc ją zasakoczyła, wiatr dął oraz aliniej, tułita
dziecko jak męgla do siebie, al ozła, że sama
także sztywnieje ze zima. Już widać zdala światła
w mieście, już krea jej podróży ledwieki, wnet się
ajrzy w ciepłej izbie i dziecko nakarmi. Spoczęła
na chwilę i zagłąda do dziecka, a ono nieżywe i
zimne. Rozpaczył ją ogarnia, cuci dziecko jak może
— daremnie. Sama nie wie co robić błędną naprzód,
co tu jej stać, — może w cieple dziecko ożyje.
Dobiega do Bugu, przychodzi jej na myśl, że przy-
nosząc nieżywe dziecko do miasta; popadnie w po-
dejście, że jest zabójczyńią własnego dziecka,
widzi się już oddaną sądowi, baną, karana. Pro-
buje raz jeszcze przywołać dziecko do życia — ale
trupek już sztywny, ani śladu w nim życia. Waha
się jeszcze, przechodzi przez most, nie ma siły rzu-
cić swe martwe dziecko do wody schodzi ścieżką
na prawo, toczy walkę ze sobą, sblisa się do rze-
czki mylniówki wpadającej niedaleko do Bugu, na-
myśla się w końcu i rzuciła trupa do wody.

Przestraszona i na wpół przymiotna wpada do
miasta, do żyda u którego poprzednio szlukała, sa-
ma nie wie co mówi, że dziecko zostawiła u siostry,
że siostra wychowała za granic. W kilka miesięcy,
gdy loda puściły, w kwietniu, rybacy wyłapali z
wody zwłoki dziecka. Oleńa przyznała się od razu
do zabicia.

Pytana opowiedziała całe zdarzenie, jak opł-
anym; później, zapewne anekdotą dlaśmiew, pod
groźbą, jak powiada, przyznawała się nawet, że
dziecko udułita. Przy rozprawie powtarza swe pierw-
sze zeznania, balamucąc opowiadaniem że sama
także wpadła do wody, co nie jest dokładnie skon-
statowanem. Widać na niej wielkie przygnębienie
i zupełną prawie apatię. Nie front się prawie
— opowiada tylko, a obojętnością przyjmuje wyrok
przysięgłych uznający ją za zaręczoną jej zbro-
dni mordowania — zdaje się, że z równą oboję-
tnością przyjąłaby była wyrok winy. Za brak od-
powiedniej opieki i troskliwości dla dziecka, skaza-
na została na trzy miesiące więzienia.

Kronika miejscowa i zagraniczna.

Dnia 13. grudnia.

W teatrze przedstawiono wczoraj nową
komedię Mellicha i Haley pt. „Mąd debintantki.”
Jest to z pewnością największa farsa w rodzaju fars,
jakie się się pojawiały w ostatnich czasach, rzecz
na każdy sposób nadzwyczaj wesoła, która uba-
wiła wyborców zgromadzoną doś ilianie publiczność.
Sam pomysł sztuki jest w wysokim stopniu zre-
zy, akt trzech zaś jest prawdziwym wybuchem
szalonego humoru. Niewiedząc w to, czy sytuacja
wszystkie są należyte umotywowane, powiedzmy,
że niektóre sceny są przeprowadzone z wielkim
talentem. Za aranżowanie aktu trzeciego należy się
pochwalić reżyserji, za piękną dekorację przedsta-
wiająca amfiteatr wypadła podziękować p. Dillowi,
który ją namalował nadzwyczaj ładując, a pod
względem perspektywicznym wykonał bez za-
rzutu. Artyści biorący udział w sztuce, wywiązali
się wybornie z ról swoich mimo to, że postaci ko-
medii nie następują pola do indywidualnego po-
piasu. Wszystko to znaczny ensemble, który też zdo-
łał się wybornie. Za znakomitą charakterystykę i
indywidualizację typu Marzquina należy się
wszystkie uznanie p. Zamojkiewicz. Panie Zimajer
i German, tندی pp. Fiszer, Zboński i Lubick, sro-
bili wszystko co było w ich mocy, dla ożywienia
dlałego sceny.

Z Towarzystwa gimnastycznego „Sokol.” Na
dodchód budowy sali gimnastycznej odbędzie się w
Niedzielę 14. b. m. o godzinie 6tej wieczór w sali
ratunowej odczyt c. k. Rady szkolnego p. Schmit-
ta o „Zjeździe Cesarza Józefa II. z Fryderykiem
II. w Nisieu i Nowem Mieście (Neustadt) w roku
1769 i 1770.

Niewątpliwie, że zaszczytne znane imie szano-
wanego prelegenta, tudzież cel pożyteczny t. j.
budowa sali dla jednej a tak pożytecznej instytu-
cji jaką jest Towarzystwo gimnastyczne, sprowa-
dzą bezne grono słuchaczy.

Dyrekcja Towarzystwa przyjaściół sztuk pię-
knych we Lwowie, podaje ponownie do wiadomo-
ści, iż losowanie obrazów odbędzie się dnia 31.
Grudnia b. r. — wywza zarazem agentów i człon-
ków, którzy z wpłatami na akcje jeszcze zalegają,
do rychłego wyrównania rachunków, na każdy spo-
sób przed powyższym terminem, jeżeli w losowaniu
udział brać pragną.

Na dodchód ubogich, zostających pod opieką
Dam dobroczynności (wydział pańien Ekonomek) od-
będzie się 20. grudnia w sali Domu narodowego pod
kierownictwem p. Mikulego koncert, w którym we-
źmie udział najznakomitsze sily artystyczne nasze-
go miasta. Wobec wzmagaającej się nędzy, nie wą-
tpliwie, że miłośnierze serca w ten sposób choćby po-
spieszają błędnym z pomocą temwielej, że obok speł-
nienia miłośnierze uczynku kupując w ten kon-
cert bilety, spodziewać się mogą szlachetnej roz-
rywki. Bilety sprzedaje kategaria Gubrynowicza i
Schmidta.

Według krążących wiadomości, ma się odbyć
w następnym roku 1880, zgromadzenie żyjącej je-
szcze garstki weteranów z powstania polskiego r.
1830 jako w 50-letnią rocznicę walki o niepodle-
głość narodową, aby, chociaż już na schyłku życia,
uścisnąć sobie wspanie dłoń koleśką i odwie-
dzić pamięć tego krwawego dramatu w nowem po-
koleniu.

Przed kilku dniami podaliśmy wiadomość o
mianowaniu dwóch nowych konserwatorów pomni-
ków w Galicji. Ponieważ dotychczas posadę kon-
serwatora, opróżnioną przez śmierć M. Potockiego
piastował tylko jeden człowiek, wyjaśnić więc na-
leży, że tak dr. Wojciech hr. Dzieduszycki, autor
„Atem”, jak i dr. Ludwik Cwikliński prof. filologii
krajowej na uniwersytecie lwowskim, zamianowani
zostali konserwatorami na wschodnią Galicję, w za-
ochodniej zaś części kraju pozostał nadal konser-
wator zastępcy tym w tym względzie prof. Ja-
giellońskiego uniwersytetu p. Józef Łepkowski.

O spaleniu się jednego wagonu w pociąg po-
spieszny jadący z Krakowa do Lwowa dnia 3.
b. m. otrzymaliśmy następujące szczegóły prostu-
dnie doniesienie nasze umieszczone w kronice z
dnia 10. b. m.

Wagon palący się należał do kolei Północnej
i był ogrzany wedle systemu Thama za pomocą
kossy napelnionych koksem i węglami.

W jednym z przedziałów komunikujących ze
sobą tego wagonu siedział p. Furmankiewicz i ja-
kiś kupiec starozakonny, w drugim zaś przedziale
jechało dwóch innych podróżnych.

Wagon palił się zaczął od podłogi; — ogień
wydobywający się przez kratki żelazne, umieszczo-
ne na spodzie do ogrzewania wagonu, apostreżł
nasampród kupiec starozakonny, na co p. Furman-
kiewicz podniósł natychmiast za linewkę sygnało-
wą prowadzącą do maszynisty i tym sygnałem za-
raz zdołał zatrzymać pociąg. Kiedy pociąg już sta-
nął, chciał p. Furmankiewicz wydostać się z wa-
gonu przez drzwi z tyłu tegoż umieszczone, lecz
nie mógł ich w pierwszym impetu otworzyć i dla-
tego wybił okno nad temi drzwiami i przez take-
we zszedł na schodki prowadzące z wagonu.

Współtowarzysz jego nie szukał już drogi
przez okno, albowiem w tej chwili nadszedł kon-
duktor, otworzył mu drzwi i wyprowadził go naj-
wygodniej przez schodki z wagonu. W taki sam
sposób wyprowadzono z przeciwej strony wagonu
i resztę podróżnych jadących w drugim przedziale
wagonu.

Równocześnie wydobyło z palącego się wa-
gonu nieszczęśliwe w nieczem pakunkami podróżnych.
Służba kolejowa starała się z razu sniegiem i
ogień ugasić, z powodu przecięt paunającej burzy
względnie usiłowania ku temu były nadaremne i
trzeba było, ażeby inne wozy od ognia niebzie-
pnie, wagon palący się zdołał. W tym celu
maszynista koleji Karola Ludwika jako i słusarz
kolei północnej odłączyli nasampród z pociągu wę-
goraję od wagonów za nim idących a posunawszy
go z pozostałą przednią częścią pociągu za pomocą
maszyn w oddaleniu dostatecznem na torze ku
stacji, odczepili go także od wagonów przed nim
będących i tym sposobem niebezpieczeństwo cały
od gróźącego go ognia.

Wozu palącego się z izolowanego w ten spo-
sób, nie zruszono ze szyn, jak mylnie podano, bo
do tego nie było najmniejszego powodu, a nawet
w takim razie, gdyby inny pociąg jak nadszedł,
wagon stojący na szynach dostatecznie odpo-
wiedniemi sygnałami na każdy wypadek były zaaseku-
rowane.

Podróżnych jadących w tylnych wagonach t. j.
za palącym się wagonem, przesadzono do wagonu
osobowego w przedniej części pociągu i odwieziono
ich zaraz po zarządzeniu wymienionych czynności
do stacji Radny, zjad maszyną wróciła już sama,
aby sprowadzić na stację nasampród zostawiony
na szynach palący się wagon, a potem drugim za-
wrotem także i resztę pozostałych wagonów.

Wskutek tego zarządzenia tory kolejowe jak
najspieszniej były uprzątnięte, a przeprowadzenie
tych czynności nie wymagało więcej jak półtorej
godziny czasu.

Wóz palący się sprowadzono do stacji i usta-
wiony na torze ubocznym pomimo wszelkich usiło-
wań przytłumienia ognia zgorzał do szczytu; zo-
stały tylko koła i inne żelazne części.

Od p. Zygmunt Kędzierskiego otrzymujemy
następujące pismo:

Powróciwszy po tygodniowej podróży do Lwo-
wa ze zdziwieniem przeczytałem, że przemówienie
moje na zjeździe inżynierów cywilnych a mianowicie
w sprawie zmiany projektu ustawy budowlanej
jako *Gazeta Narodowa* w Nr. 282 podała, jest
w motywach zupełnie błędnie umieszczonem, gdyż
nie wyrażałem się wcale w sposób achijskający
Władzy krajowej, jako możaby wnieść ze słów
przetyconych: „se sprawa ułita będzie przez Wy-
dział krajowy w cztery czy — dalej — o nieomy-
lności bił Wydział krajowy” i t. d.

Jeżeli byłem przeciwny zwołaniu ankiety przez
Wydział krajowy, to dlatego, że zbyt czczeniem wy-
dało mi się tworzenie osobnego dla tej sprawy or-
ganu, gdyż są mamy takowy bardzo poważny w
Towarzystwie politechnicznym; które pewnie tak
samo tą sprawą gorliwie się zajmie, jak się zajęło
sprawą regulacji Dalestaru.

Zygmunt Kędzierski.

Wiadomości lokalne. Od kilku dni ja-
kiś człowiek, nie młody i licho ubrany, pytając się
za jakimś uczniem, zakrada się do zabudowań
szkolnych i szuka sposobności stosownej do kra-
dzieży. Dnia 10. bm. między 8 a 9 godziną rano
zakradł się do sali zakładu Staropolskiego i
zabrał stamtąd trzy zimowe surduty ciemnego ko-
loru, czarną bluzkę rypaną i szalik czarny kra-
tkotwały, własność ucznia. Wczoraj zaś w tych
samych godzinach skradł z kancelarii wydzielowej
szkoły ścisłej w kamienicy p. Lewakowskiego w
rynku czarny skankowy kołnierz i żarzewek, wla-
sność jednej z nauczycielek.

W mieście listopadzie bieżącego roku aresztowa-
wała policja ogółem 1046 osób. Mianowicie aresztowa-
no za kradzież 163, za rozpowszechnianie fał-
szywych banknotów 2, za oszustwo i sprzeniewie-
żenie 13, za obrabę majestatu 1, za obrabę i o-
por strąsy policyjnej 10, za stręczenie do nierządu
5, za uszkodzenie ciała 12, za szybką i nieostroż-
ną jazdę 18, za gry hazardowe 2 osoby. Patrole
policyjne przytrzymały za opłittwo 118, za bur-
dy nieczne 90, za żebranie 30, a za wzbogostwo
389 osób. Od inteznych sądów karnych odebrano
po odbyciu kary 193 osób. Z ogólniej tej liczby
aresztowanych oddawiono do sądu krajowego kar-
nego 52, do m. d. sądu powiatowego karnego 268
osób; magistratu zaś oddano, celem wydalenia
szupasem ze Lwowa 130, do dalszego zarządzania
74, a do zbadania przynależności gminnej 4 osoby.
W szpitalu umieszczono 42 osób. Resztę 476 osób
traktowano policyjnie. Oprócz tego ukarano 41 do-
rożkary za różne przekroczenia, a za przewinie-
nia służbowe 14 sług, do odpowiedzialności pocią-
gnięto 7 szynkarzy za nieprzestrzeganie godzin
policyjnej, za dręczenie zwierząt ukarano 9 osób.
W całym mieście były cztery wypadki samo-
bójstwa.

— Z Łodzi niepomyślnie wiadomości otrzymał
Kw. Coda. Z dnim każdym zamówienia zmniejs-
sają się. Wiele fabryk produkuje na zapas, trza-
ma robotników dla tego tylko, aby doczekać sta-
nowczej chwili, kiedy można będzie zapasy sprze-
dać, lub też zamknięte fabryki stanie się konie-
cznością.

Po Łodzi krąży głuche wieści o blizkiem ban-
kructwie, najprzód małych fabryk, po których na-
stąpią większe upadłości. Główną przyczyną złego
ma być niedotrzymywanie zobowiązań lub iada-
kie z nich wykazywanie się. Jako przykład może
posłużyć świątły wypadek: jednej z firm zwrocono
towarów na rs. 40.000 z powodu, że towary nie
odpowiadał próbom, jakie fabryka wysłała kapcom
do cesarstwa. Zapowiadają nawet, że zniechęceni
kupcy moskiewscy zwracają się z zamówieniami do
Niemiec.

P. Mierzwinski, tenor przebywający stale
we Francji 11. b. m. wystąpił po raz pierwszy w
paryskiej wielkiej operze w „Afrykanie” Meyer-
beera. P. Mierzwinski śpiewał dotąd w Marsylii,
dokąd wysłał go ówczesny dyrektor opery, p. Ha-
landier. Nasz tenor kształcił się kosztem opery pa-
ryskiej. Przed kilku laty na początku swego zawo-
du wystąpił raz w Paryżu w „Hugonach”, ale
krytyka zarzucała mu wówczas brak akcentu. Wy-

stęp obecny p. Mierzwinski go badi nadzwyczajnie
zajęcie w muzykalnych kołach Paryża. Dziśnisk
z ciakawością wyglądają tego „fameux tenor po-
lons”, o którym, przypominamy sobie że i ostatnia
Revue des deux Mondes wspominała z powmem na-
ciekawieniem. Przewidywają ogólnie, że debiat będzie
pomyślny.

Gospodarstwo przem i handel.

Kongres rolników.

Na pierwszym posiedzeniu kongresu rolni-
cznego odrzucono referat dr. Billaskiego
ze Lwowa, który w imieniu gal. Tow. gospodar-
skiego wnosil w sprawie nadmiernego opodatko-
wania i

Półrządowe korespondencje i dzienniki podnoszą, że w razie gdyby ustawa wojskowa i przy drugim traktowaniu upadła, to br. Hohenwart powołany być ma do utworzenia nowego ministerstwa. Wiadomość tę półrządowa uważa za niejedyną, gdyż jako presję, wywieraną na centralistów, iż w razie dalszego swego oporu dostaną się z deszczu pod ryne. Sądząc z dzisiejszego wiedeńskiego komunikatu, że to pewna część delegacji naszej, nie życzy sobie wcale przyjazdu Hohenwarta do stercu, wysławiając obawę, iż on wraz z Clam-Martiniem, mogą dążyć do przywrócenia z Moskwą i w tym duchu wpływać na ministra spraw zagranicznych. My obawimy się tej niepodzielmy. Wiedeński gabinet podzielić zawsze za berliński i nigdy przeciw niemu. Jeśli między Berlinem a Petersburgiem powrócą dawne przyjacielskie stosunki, to i Wiedeń do tego porozumienia przystąpi, czy tam u steru będzie centralistyczne ministerstwo czy antonimiczne.

W Berlinie mocno są rozgniewani na Izbę rumuńską, że do ustawy o wykupie kolei żelaznych przysłała poprawkę Pherikidesa, żądającą aby centralny zarząd kolei rumuńskich przeniesiony został z Berlina do Bukaresztu.

Nord. Allg. Ztg. dziwi się, jak mógł rząd rumuński dopuścić do tego, aby ta poprawka przysłała została i grozi mu, jeżeli nie postąpi się o to aby senat poprawkę tę odrzucił. Groźby tej, a raczej kary jaką za to gotów Berlin na Rumunię nałożyć, nie wypowiada wszakże otwarcie, ostrzega tylko Rumunię, aby rozwagała dobrze jakie fatalne dla niej następstwa może ten krok jej za sobą pociągnąć. Łatwo jednak zrozumieć w czem ta kara polegać będzie, oto Niemcy nie uznają niepodległości Rumunii w Bukaresztu, jak świadczy dzisiejsza nasza depesza, nie myślą jednak odstąpić od swej uchwały, a tylko starają się nadać jej nieco łagodniejszą interpretację.

Wiedeń d. 12. grudnia. Posiedzenie Izby posłów. Reszta paragrafów ustawy o zniesieniu wolnego okręgu Brodzkiego, tudzież ustawy o podatku konsumcyjnym (w zniesionych wolnych okręgach) i o przyłączeniu węgierskich wolnych okręgów do terytorjum cłowego przyjęto bez rozpraw. — Następnie bez rozpraw zatwierdzono wybory Obratichaj i Onyszkiewicz. Co do wyboru Sochora wnosi Kronawetter zarzut, którego jednak zbił sprawodawca Baum; poczem wybór Sochora zatwierdzono. Co do wyboru Wildauera (centralisty z Tyrolu) wnosi Kronawetter rezolucję, aby władze niższe nie doreczyły wypełnionych już kart legitymacyjnych i w ogóle od wszelkiej agitacji się wstrzymywały. Lienbacher podnosi, że także niewyborecy mają prawo wnoszenia protestów. Poczem wybór Wildauera zatwierdzono a rezolucję Kronawettera odrzucono. Bez rozpraw zatwierdzono wybory Claudego, Pauferera, Schwegla i ministra Horsta.

Izba panów przyjęła ustawę o wcieleniu Bośni do terytorjum cłowego według uchwały Izby posłów. Nastąpił wybór do delegacji. Wybrani zostali: Czartoryski, Falkenhayn, Felder, Habietinek, Koller, Frydryk Lichtenstein, Neipperg, Schermerling, general, Schermerling były minister, Schönburg, Winterstein, Adolf Auerberg, Gooss, Hein, Hübner, Rechberg, Leon Thun, Brenner, Wehli i Königswarter (13 centralistów a 7 konserwatystów).

Budapeszt d. 12. grudnia. W komitecie Aradzkim zrzucił Czarny Kórs ogromne spustoszenie. Kilka miejscowości woda całkowicie zniszczyła; mieszkańcy uszli. W komitecie Bihariskim 10,000 ludzi jest bez przytułku. W Izbie posłów potwierdził minister komunikację doniesienia o wylawach. Rząd wydał już rozporządzenia.

Bukareszt d. 12. grudnia. Poprawka Ferikidesa do ustawy o wykupie kolei rumuńskich, przez Izbę posłów przyjęta, wcale nie jest uważana za zmianę głównej pod-

stawy konwencji. Uchwalając ją Izba zamierzała tylko, aby przeniesienie siedziby Towarzystwa kolejowego z Berlina do Bukaresztu nastąpiło równocześnie z przeprowadzeniem konwencji, zamiast aby uchwałę co do przeniesienia dopiero później powziąć miano.

London d. 12. grudnia. „Times“ donosi: Starcie wojsk angielskich z Afganami w pobliżu Kabul nastąpiło z powodu nakazanego połączenia się brygad Massego i Macphersona. Kawaleria i artyleria przybyły wczoraj wczesnym na punkt zborny i zostały przez ogromne zastępy nieprzyjaciela zaatakowane. Macpherson zadał wczoraj nieprzyjacielowi znaczne straty, tożsamo i dzisiaj. Nieprzyjaciel stoi w znacznej sile w pobliżu Kabul.

London d. 12. grudnia. „Biuro Reuters“ donosi z Kalkuty, że gdy dzisiaj wieczór przybył tu wiekroń, jakieś indywiduum strzeliło do niego dwa razy, ale nie trafiło i zostało aresztowane.

Berlin p. 12. grudnia. Szuwałow odwiedził wczoraj ambasady moskiewską i angielską, tudzież ministerjum spraw zagranicznych; popołudniu miał posłuchanie u cesarowej i obiadował u ks. Radziwiłła, a wieczór był przyjęty przez następcę tronu. Podróż do Barcena odłożył do jutra z powodu, że jest niezdrowy.

Izba posłów przyjęła ustawę kolejową w trzecim czytaniu. W rozprawie oświadczył minister skarbu, że nie myśli uciekać się do targowic holenderskich i angielskich o większy obdyt (jest tu luka w angielskiej p. r.), gdyż Prusy zeszłyby przez to do rządu państw, które nie posiadają we własnym kraju sił do podtrzymania swego kredytu. Urządzenie agencji za granicą zarzucono po dojrzałym rozważeniu. Minister handlu oświadczył, że z nabyciem kolei Berlin-Poczdam-Magdeburg, które niebawem nastąpi, tudzież kolei Anhalt-Ren, zdaniem rządu przeprowadzenie systemu kolei państwowych uważać należy za główną rzecz za skończoną; wszelkie dalej sięgające pogłoski są tylko wymysły przez spekulantów.

Wiedeń d. 13. grudnia. „Wiener Ztg.“ podaje kryptę cesarską, zwolującą delegację wspólną na 16. b. m.

Berlin d. 13. grudnia. Szuwałow wyjechał dziś rano do Barcena do Bismarka.

London d. 13. grudnia. Depesza rządowa potwierdza wiadomość „Timesa“ o potyczce pod Kablem. Nieprzyjacieli uderzył na wzgórze na południu Balahissaru (cytadeli Kabul), i został ze znaczną stratą odparty. Anglicy utracili 3 oficerów i 15 żołnierzy w zabitych a 21 w ranach. General Roberts konstatuje, że plemiona w znacznej sile się połączyli przeciw Anglikom. — W osobnym wydaniu donosi „Daily News“ z Kabul dnia wczorajszego, że 10,000 Afganów pod wodzą Mohammada uderzyło na angielską artylerię i kawalerję, które chciały się połączyć z brygadą Macphersona. Walka była zacięta; cztery działa angielskie zostały zagwożdżone, które jednak potem odbito. Afgani zajmują teraz wzgórze na południu Balahissaru, gdzie ich Macpherson atakuje.

London d. 13. grudnia. Według urzędowych doniesień indywiduum, aresztowane z powodu zamachu na wicekróla, był to Hindustanin pijany. Według dzisiejszych dzienników porannych, rząd zamyśla zaniechać dalszego postępowania sądowego przeciw Irlandczykom, za buntownicze mowy aresztowanym.

Madryt d. 13. grudnia. Mniejszość Izby posłów ciągle absenteuje się z posiedzeń. Są-

dzą, że rokowania względem powrotu jej osiągną cel. Miejszość odbywa dziś naradę.

Tylko w jeniej części nr. drukowane.

Wiedeń 12. grudnia. Dzienniki poranne omawiają sprawozdanie komisji wojskowej Izby panów. „Freundenblatt“ pisze, że sprawozdanie jest pod każdym względem godne wielkiej dyplomatycznej sławy Izby panów i wyraża z przekonującą logiką argumenta, które przemawiają za przyjęciem przedłożenia rządowego. Dziennik ten mieni, że przynajmniej jedna część dotychczasowej opozycji da się przekonać argumentami sprawozdania komisji. „Presse“ nazywa sprawozdanie pismem dyplomatycznym, szczególnie podnosi sposób, w jaki sprawozdanie apeluje do Izby posłów, aby odstąpiła od poprzednich uchwał. „Extrablatt“ uważa argumenta sprawozdania jako decydującej doniosłości. Troska o egzekucję państwa i staranie się o pokrycie kosztów, oto nie czerwona, która się ciągnie przez całe motywowanie sprawozdania.

Wiedeń d. 12. grudnia. Debata w Izbie posłów nad zniesieniem brodzkiego wolnego okręgu cłowego. Sochor wniósł półroczny studjum przejściowe. Len z przemową przeciw temu wnioskowi. Jeżeli przyjęcie ustawy miało być ruiną dla Brodów, w takim razie posłowie brodzcy powinni głosować za przejściem do porządku dziennego. Wurmbrand popiera wniosek Sochora ze względów oszczędności. Reprezentant rządu, radca dworu Baumgartner, robi uwagę, że ustawa nie zastępuje mieszkalców Brodów nieprzygotowanymi. Przygotowali oni się już na to, a przedłożenie terminu tylko by im zaszkodziło. Paragraf 1. po odrzuceniu wniosku Sochora, bez zmiany został przyjęty.

W teatrze hr. Szaroka.
Dziś, w sobotę dnia 13. grudnia 1879.
Po raz pierwszy:

ZAMPA

czyli: **Naręczona z marmuru**

Opera komiesna w 3 aktach — muzyka Harolda.
Kapelmistrz p. Jarecki.
W akcie 3cim nowa dekoracja pędzla p. Dulla, przedstawiająca „Wybuch Wezuwiusza“.
Początek o godzinie 7mej wieczór.

W niedzielę dnia 14. grudnia 1879.
O godz. pół do 4 po połud.

ZBÓJCY

Dramat Szylpera w 5 aktach.

O godz. 7. wieczór po raz drugi:

ZAMPA.

Przyjechał dnia 13. grudnia 1879.

HOTEL ZORZA. K. J. J. Piastowsky z Rudy.

T. Zawistowski z Sopranów.

HOTEL ANGIELSKI. M. Czajkowski z Zoraw.

F. Kusche z Moskwy. A. Potelko z Wołynia.

L. Kande z Bereh. A. Skibiński z Moskwy.

A. Librowski z Podwołoczysk.

HOTEL KRAKOWSKI. A. Wasylewski ze Strzyna.

W. Kawiak z Wiednia.

HOTEL WARSZAWSKI. J. Leaszyński ze Sławy.

Lwów, z 1879 następują: 13. grudnia.

I. Akcje za sztukę (bez kuponu bieżącego).

Kolej galic. Karola Ludwika 240 75 243 25

Lwowski-Galic. 4 50 148 50

Banka hip. galic. po 400 zł. 31 274 50

Kred. galic. po 100 zł. 31 283 50

II. Listy zastawne na 100 zł.

Lw. kred. galic. 5 proc. w. z. 24 65 5 6

„ „ „ „ 8 „ „ 88 0 89 50

„ „ „ „ 10 „ „ 14 65 50 6

Banku hipot. galic. 5 proc. 98 35 99 85

Galic. Kred. kraj. wic. 8 proc.	29 50 100 50
III. Listy dłużne na 100 zł.	
Ogólnego rządu. Zakład	
Galic. 1. Bankowa 6 proc.	2 4
IV. Obligacje na 100 zł.	
Industryjalne galic. 4 proc.	95 70 96 70
Obligacje komunalne Zakł. kr. w. 4 proc.	8 100 100
Bankowa kraj. 1. 1879 po 6 pr.	10 12 12
Bankowa krajowa	6 28
V. Monety	
Banknoty austriackie	3 41 5 13
„ „ „ „	4 1 5
„ „ „ „	9 8 3
„ „ „ „	8 5 9 65
„ „ „ „	8 70
„ „ „ „	1 50 1 25 1/2
„ „ „ „	50 50 38 1
„ „ „ „	50 50 100 50
„ „ „ „	72 25 100

KURS GIEŁDY WIEDENSKIEJ

Wiedeń 12. grudnia 1879.

Losy kredytowe 178.50	Węgier. kred. 261.—
Akcje fran. aust. —	Anglo-aust. 188.—
Unionsbank 95.90	Kolej Kar. Lud. 242.—
Nordbahn 230.50	Kolej Polud. 81.25
Kolej Alfeld. 140.50	Kolej Elzbiety 178.—
Kolej Lw.-cz. 146.50	Węg. Nordostb. 154.—
Rudolfshafn. —	Wied. Comm. 119.—
Węg. obl. p. w. 76.75	Galiz. ind. 96.—
Losy z r. 1864 166.50	Kolej siadłog. 110.—
Verkehrsbank —	Losy tureckie 15.90
Renta węg. 6% 95.95	Kolej Państw. —
Bankverein 138.—	Rosy. rubel pap. 1.22
Losy węgier. 107.25	Marki niemieckie —
Węg. ostbahn —	Węg. galic. kolej —

Uspokojenie: słabe.

Wiedeń d. 13. grudnia.

godzina 10 min. 47 przed południem.

Akcje kredytowe 277.80 Anglo-austriackie 37.5

Kolej Kar. Lud. 241.75 Kolej Poludniowa —

Unionsbank 9.6 Kolej Państwowa 9.31

Rosy. banknoty 1.22 Uspokojenie m. d.

godzina 10 min. 39 popołudniu.

Rosy. banknoty 20.90 Akcje kredyt. 183.50

Łombarcy 39.0 Galicyjanie 104.60

Kolej Austriacki 493.0 Austriackie banknoty 1.820

Kurs galic. Tow. kredytowego.

Kapitał. Sprzedaż.

5% Listy zastawne oprocz kuponów 100 zł. po 4 75 25 25

4% Listy zastawne oprocz kuponów 100 zł. po 83 25 29 —

Lwów d. 13. grudnia. 1878.

Podziękuj kolejom.

Odechoda za Lwowa:

Podług zegara lwowskiego.

DO KRAKOWA: o godzinie 10 min. 55 przed południem podług pospiesznych; o godz. 4 min. 55 rano podług osobowy; o godz. 5 min. 9 po południu podług mierny.

DO PODWOŁOCZYSK: z głównego dworca: o godz. 6 rano, podług pospiesznych; o godzinie 12 min. 5 po połud. podług mierny; o godz. 10 min. 51 wieczór, podług mierny.

DO PODWOŁOCZYSK: z Podzamcza: o godz. 10 min. 55 wieczór podług mierny; o godz. 12 min. 53 po połud. n. podług mierny.

DO CZERNIOWIEC: o godz. 6 min. 30 rano, podług pospiesznych; o godz. 12 min. 10 rano, podług pospiesznych; o godz. 11 min. 10 w nocy, podług mierny.

DO STANISŁAWOWA: na Strz. o godzinie 6 min. 27 rano.

PRZYCHODZĄ DO LWOWA:

Z PODWOŁOCZYSK: na dworzec w Podzamczu: o godzinie 3 min. 15 rano, podług mierny.

Z PODWOŁOCZYSK: na dworzec główny, Lwowski o godzinie 16 min. 30 wieczór, podług pospiesznych; o godz. 8 min. 50 rano, podług mierny; o godz. 4 min. 12 po południu, podług mierny.

Z KRAKOWA: o godz. 5 min. 40 rano podług pospiesznych; o godz. 9 min. 27 wieczór, podług osobowy; o godz. 11 min. 30 wieczór, podług mierny.

Z CZERNIOWIEC: o godzinie 10 min. wieczór, podług pospiesznych; o godz. 4 min. 5 rano, podług mierny; o godz. 8 min. 52 po południu, podług mierny.

STANISŁAWOWA: na Strz. o godz. 8 min. 44 wieczór.

NADEŚLANE.

Do pp. wydawców tanich przedruków.

Mnożące się ostatnimi czasy ogłoszenia tanich wydawnictw, nie oglądają się wcale na prawa własności literackiej.

Wydawcy ogłaszają bowiem publiczności nawiązki polskich piśmi, do których publikacji bądź firma nasza ma wyłączne prawo, bądź jesteśmy prawnymi zastępcami wydawców lub rodzici autorów nietychych.

Pragnąc oszczędzić pp. wydawcom niepotrzebnych kosztów wynikających z samowolnie dokonywanych przedruków — przeciw którym broniliśmy się prawnie, zaś dokonanych przedruków tą drogą poszukiwać nie ośmielamy — donosimy iż o wszelkie przedruki z dzieł Adama Asnyka (Elzy), Adama Mickiewicza, Zygmunta Krasińskiego, Bolesława Zaleskiego, (Seweryna Goszczyńskiego, Henryka Rzewuskiego należące do p. Lewenthała w Warszawie) — poczynimy kroki sądowe.

Przy tej sposobności zawiadamiamy, że celem spopularyzowania pierwszych naszych piśmi, Adama Zaleskiego, Słowackiego, Krasińskiego i innych własnie drukujemy w naszej:

„Biblioteka kieszonkowej“

i już w ciągu miesiąca bieżącego w obieg pśmi.

Ceny wydań naszych będą tańsze od wszystkich dotychczas istniejących.

Lwów, 12. grudnia 1879.

Gubrynowicz & Schmidt.

Poprzedniki suchot (tuberkulów).

Tuberkul (suchoty) mają zawsze swych poprzedników. Te powstają po części w pojedynczych objawach chorobliwych, po części są one samodzielnymi chorobami, tak zwane choroby wycieńczające (konsumpcje), które, jeżeli się tymże nie przyjdzie z ręką pomocą, często w swych skutkach doprowadzają suchoty. Często pojedynczy kaszel, długo trwająca chrypka, katar przewodu oddechowego wdrażają proces tuberkulowy, bardzo często bywa długotrwały katar chroniony początkiem złodziego cierpienia. Do samolnych słabości, które bardzo często wytwarzają poprzedniki tuberkul, należą: skrofali, niedokrewność, bladaczka, krzywica (ang. choroba), tudzież powszechne osłabienie po przebytych ciężkich chorobach febrycznych. Przyczyny wszelkich tych chorób należy szukać we krwi, która do normalnego odbywania funkcji nie posiada pierwiastków w odpowiedniej proporcji. Brakuje tedy krwi u cierpiących na bladaczkę, niedokrewność, u rekonwalescentów szaleń, krwi u skrofalicznych i rachitycznych forsora zoksydowanego, szaleń i wapna, a właśnie ten brak staje się zarzewiem powstania przyszłych słabości. Aby się ustrzec, musimy krwi takich chorych, brakujących dodać pierwiastków. Ku temu przydaje się z powodu swego wybornego składu fosforu, szaleń i wapna, sporządzany przez aptekarza Jul. Herbaria, we Wiedniu (kur. Barmherzigeit, VII. Kaiserstrasse 90) syrop podfosforowo-wapniowo-szaleński. Według osiągniętych w krótkim czasie korzystnych rezultatów za pomocą tego syropu, gubia się pod wpływem tego środka, szybko wszelkie katar przewodu oddechowego, przybywa dobry apetyt, spokojny sen, zdrowy wyraz twarzy i t. d. U skrofalicznych i rachitycznych skuteczność była istotnie zadziwiająca, szybko i pewa, a dzisiaj przychodzi do głosu w krótkim czasie. Zatem Herbaria wapniowo-szaleński syrop jest nietylko wybornym środkiem leczniczym na powyższe słabości, lecz także jako najpewniejszy środek do zachowania się przed tuberkulizacją.

III. (1—5)

Dokładne pouczenie, streszczone w broszurze Dr. Schweizera, dodane jest do każdej flaszki. Cena 1 zł. 20 c. Należy zawsze wyraźnie żądać Herbaria tego syropu wapniowo-szaleńskiego i kupować albo bezpośrednio lub w następujących składach: we Lwowie w apt. pod Srebrnym Orłem Zyg. Ruckera, i w apt. P. Mikolajczaka, w Krakowie w apt. Ernesta Stockmanna, w Bresławiu w apt. B. Dembińskiego, w Czerniowcach u Goldschlegla, w Drohobyczu w apt. L. Dobrzyńskiego, w Jarosławiu u J. Bohma, w Sączu u N. Karaczewskiego.

Kalendarz Chaty

Na rok 1880.

Pomieszkanie

do najęcia.

Cena egzemplarza 30 ct., przy 40 ct. 12 egzemplarzy 8 zł. 60 ct., przy 40 ct. 12 egzemplarzy 8 zł. 60 ct., przy 40 ct. 12 egzemplarzy 8 zł. 60 ct.

Zamówienia przyjmują: Drukarnia Ludowa we Lwowie, plac Bernardyński, 1. 7.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

Jeżeli wyszedł

na rok 1880.

J. FRANK & Comp.
Friedländer & Frank,
we Lwowie, ul. Kopernika, 1. 11.,
poleca na sezon obcy:
po cenach znacznie obniżonych:
Słoczkarnie
patentowane
z nadzwyczajną
długoletnią
długoletnią
Buczniki
francuskie i an-
gielskie
Gruntowaliki
„Nonpareille“
Mydła „Bac-
kera“
Cylindry
„Harter sine“
Łopaty sztywne ręczne i do
kieratu.
4123 1 3
Cenniki gratis i franco.

Kupuję starożytności
i przedmioty sztuki (antyki),
a mianowicie:
porcelanę (starą seurską, z Meissen, wiedeńską, chińską i japońską) tak pacynie jakoteż figury, przedmioty złote i srebrne, a to: puahy, tace, zegary, emalio-
wane tabakierki, biżuterję i pierścionki, z kości słoniowej i rzeźby w drzewie, przedmioty krysz-
talowe, miniatury, wachlarze, dalej tapicerje gobel-
inowe i materje, szczególnie także stare koronki,
broń, misternie wyrabiane instrumenta, jakoteż rozmaite inne przedmioty, a to: flakony, puszki, kluczy-
ki, i t. p. niemniej antyki wszelkiego rodzaju.
Przebiegający się z Wiednia do Paryża, mogę powyższe przed-
mioty po najniższych cenach. Pobyt mój we Lwowie ograniczam
do kilku dni i gotów jestem odczynić wyjaśnić najchętniej,
we Lwowie, Hotel Langa nr. 85 I. piętro.
Józef Egger,
PARIS, rue d'ALGER 4.
Ma amatorów numizmatyki mam na okaz mały
zbiór prawdziwych monet polskich.
4131 1—3

Duszość
(Asthma).
Szybko i pewnie skutku-
jący środek przeciw duszo-
ści, przez lekarzy doświad-
czony i jako niezawodny po-
lecony, wyszła za frankowa-
nem nadesłaniem 2 złr. 50 ct.
lub 5 mark franco 4 73 3-20
A. Krasovecz,
aptekarz w Gleichenberg w Styrii.

Sprzedaj win.
Prawdziwe austr. wina oryginalne
sprzedaję podpisany po następujących
tanich cenach za pobranie:
z roku 1878 białe wina 6 zł.
„ 1875 „ 9 „
„ 1873 i 1873 „ 10 „
„ 1872 białe wina 12 „
1868 „ 16 „
Czerwone wina o 1 zł. droższe
na wiażrze. — Beżki obliczają się po
własnych kosztach 1 złr. 80 ct., i za-
mówienia przyjmują się od 2 wiażer i
wyżej. Listy uprasza się wysłać po nie
mięku. Za prawdziwość 66 wina ręczy się
TELSCHER & GLASTAUER
3675 w Nikolsburg (Morawia) 1—3

Ogłoszenie.
W kancelarii urzędu zastawniczego
„Pii Montis“, kościoła orm. katedralnego
lwowskiego, odbędzie się **dnia 26**
stycznia 1880. o godzinie 9. r.
rana do 2. po południu, **publiczna**
licytacja na zaletę fanty, jako to:
srebra, złoto i klejnoty. 4125 1—3
Lwów d. 11. grudnia 1879.

